

jeg i sin Tid fremkom med, selv om de ikke havde haft anden Følge end den, at det ærede 5te tingvalgte Medlem er fremkommet med sin fortræffelige Redegørelse i Dag. Det forekommer mig, at denne udtømmende Redegørelse var i høj Grad paa sin Plads, og jeg vil være glad, hvis der kan blive givet mig lidt af Æren for at have fremkaldt den.

Formanden: Det ærede 5te tingvalgte Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Dalsgaard: I Anledning af de Udtalelser, der nu blev fremsat af den ærede tidligere Ordfører angaaende Hypotekbankens Regnskab, vil jeg minde om, at jeg udtrykkelig udtalte min Anerkendelse af hans forstaaende Omtale af det store regnskabsmæssige Kurstab, som Hypotekbanken har lidt i sidste Regnskabsaar. Og jeg udtalte udtrykkelig, at jeg saa udmærket kunde forstaa, at det ærede Medlem fandt Anledning til at udtale sine Betænkeligheder ved det store regnskabsmæssige Underskud i Fjor, da dette havde medført Afskrivninger af $\frac{3}{4}$ af Bankens Reserver.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg skal blot til det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) sige, at jeg forstaaer ikke, at han har kunnet opfatte mig saaledes, at jeg betragtede et statsgaranteret Kommunelaan som lig med et Statslaan. Jeg fremhævede netop ikke blot den principielle Forskel, men ogsaa den meget væsentlige Forskel, praktisk talt, der er paa de to Ting. Sikkert er det imidlertid, at jeg ikke ynder Statsgaranti for Laan, og det var derfor, jeg gjorde den Bemærkning, at naar jeg var gaaet med dertil, var det kun under en Tvangssituation. Og Tvangssituationen var den, at Arbejdsløsheden trænger paa, og at der nødvendigvis maa sættes Arbejder i Gang til at bøde paa den, for at man ikke i alt for stort Omfang skal falde tilbage paa Understøttelser, og da dette ikke kunde ske paa anden Maade end ved, at de af Kommunerne planlagte og forberedte Arbejder blev sat i Gang snarest muligt, og da Midlerne ikke var at skaffe til Veje uden paa Betingelse af Statsgaranti, gav jeg mit Samtykke dertil.

Det ærede Medlem spurgte, hvor Statsbanerne havde lånt det Beløb, de skal betale for Kul. Det havde lånt fra Statskassens Beholdninger, selvfølgelig ikke i Nationalbanken.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Dalsgaard: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Man gik dernæst til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov om Navneforandring af 22. April 1904.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3239).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Kragh: Loven af 22. April 1904 om Navneforandring blev jo givet for at bryde den Ensformighed i Henseende til Slægtsnavne, som fandtes her i Landet, og som ved mange Lejligheder gav Anledning til Besvær paa forskellig Vis, og et ikke ubetydeligt Antal Personer har da ogsaa, siden Loven blev givet, benyttet Lejligheden til at faa nye Efternavne. I alt er det vel ca. 33 000 Personer, som de ændrede Efternavne angaar, og godt og vel en halv Snus Tusind Navne er blevet uddelt. Men dette har ingenlunde været tilstrækkeligt til, at den Hensigt, man havde, da Loven blev givet, er blevet opfyldt; og da det nu af det Antal Navneændringer, der er sket i det Femaar, for hvilket Loven sidst blev forlænget, synes at fremgaa, at Tilbøjeligheden til at tage et nyt Efternavn, som skiller sig ud fra de store Grupper af fælles Navne, der forekommer her i Landet, er stigende, forekommer det mig, at der er al Anledning til yderligere at forlænge Loven, ligesom der jo ogsaa er Grund til at give de danske Undersaatter i de sønderjydske Landsdele en lignende Frist til at beskytte bestaaende Slægtsnavne som den, der ved Lovens Givelse i 1904 blev ydet. Indbyggerne i det daværende Kongerige.

Jeg skal altsaa anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse. Jeg vil dog gerne, inden jeg slutter, gøre opmærksom paa Bestemmelsen i Lovens § 8,